

1) Ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἐνθ' ἄν.: Ἀποτονῶν καὶ ἄς τὸ ἐξῆς Οἶν. Ἀποτενῶ θ' εὐτάμ' ἀτο (θὰ τὸ κάμνωμεν) Χαλδ. Ἀποτενῶ θὰ ἔρχομαι πάντα αὐτόθ. Ἀποτενῶ ἀλλ' αἶκον δουλείαν κ' εὐτάγω (εἰς τὸ ἐξῆς δὲν κάμνω πλέον τέτοια δουλεία) αὐτόθ. 2) Ἐκ νέου, ἐξ ἀρχῆς Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἐλ' ἄς σκαλώνωμε ἀποτονῶ (ἔλα ἄς ἀρχίσωμε κτλ.)

ἀποτούριγμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτουρίζω.

Ἐπιπληξίς. Συνών. μάλωμα.

ἀποτουρίζω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

Ἐπιπλήττω τινά. Συνών. μαλώνω.

ἀποτουριχτὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀποτουριστὰ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποτουριχτός.

Ἐπιπληκτικῶς.

ἀποτούριχτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀποτούριγος

Πόντ. (Κερασ.) ἀποτούριστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποταυριχτός < ἀποτουρίζω.

Περὶ τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἐπιπληχθεὶς.

***ἀποτοῦτος** ἀντων. δεικτικὴ ἀπέουτος Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τῆς δεικτικῆς ἀντων. τοῦτος, παρ' ἦν καὶ ἔουτος.

Οὔτος. Συνών. τοῦτος.

ἀποτουφίζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τουφίζω.

Παύω ἀναδίδων, ἐκπέμπων ἀτμόν: Τὸ χῶμαν ἐτούφιζεν καὶ ἀτῶρα ἐπετούφιζεν.

ἀποτούφισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτουφίζω.

Παῦσις ἀναδόσεως ἀτμοῦ.

***ἀποτραγανίζω**, ἀποδρακανίζω Κρήτ. Μέσ. ἀποδρακανεῖσθαι Κρήτ. ἀποδρακανοῦμαι Κρήτ. ἀποδακανοῦμαι Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τραγανίζω. Τὸ ἀποδρακανίζω ἐκ τοῦ ἀποτραγανίζω κατ' ἀμοιβαίαν μεταβολὴν ψιλῶν καὶ μέσων (τ-δ καὶ γ-κ). Εἰς τὸ ἀποδακανοῦμαι ἔγινε ἔκπτωσις τοῦ ρ πιθανῶς κατὰ τὸ ἀποδακάνω.

Ἀπειλῶ διὰ τριγμοῦ τῶν ὀδόντων καὶ μορφασμῶν, ἐπισείω ἐκδίκησιν: Ἄσμη.

Ἀξέγνωστος ἐκάθετο κ' ἐδάβαζε ἄς τὸ στρῶμα, μὰ οἱ Τούρκοι τοῦ ὠχθρεύουδo γαὶ τ' ἀποδρακανίζα.

ἀποτράγουδο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τραγοῦδι.

Τὸ τελευταῖον τραγοῦδι: Ἄς ποῦμε καὶ τ' ἀποτράγουδο.

ἀποτραγουδῶ ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τραγουδῶ.

Παύω νὰ τραγουδῶ τινά: Ἄσμη.

Εἶπα το τὸ πονλλάκι μου καὶ ἀποτραγοῦδῆσά το καὶ ἀφίνω το νὰ κοιμηθῇ, γιὰτὶ ἀγρύπνησά το.

ἀποτράγωμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτραγώνω.

Βλακώδης στάσις.

ἀποτραγώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τραγός.

Στέκομαι καὶ παρατηρῶ βλακωδῶς: Ντό ἐπετράγωσες καὶ τρανεῖς με;

ἀποτραύιγμα τό, ἀποταύρισμα Κρήτ. κ.ἀ. ἀπουταύρισμα Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. κ.ἀ. ἵποταύρισμα Κρήτ. ἵποταύρισμα Κύπρ. Μέγαρ. κ.ἀ. ἵπεταύρισμα Θράκ. ἵπιταύρισμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀποτραύιγμα σύνηθ. ἀπουτραύιγμα βόρ. ἰδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτραυῶ.

1) Ἐκτασις, τέντωμα, οἶον ράβδου, χειρὸς κττ. Κύπρ.: Εἶντα ἐν' τοῦτον τὸ ἵποταύρισμάν σου; β) Ἐκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος, σκορδίνημα σύνηθ.: Ἐχω καὶ ἀποτραυίγματα, φαίνεται πῶς θ' ἀρρωστήσω σύνηθ. Ἄς τὸ ἵποταύρισμα καὶ πῆνε νὰ κάνης δουλειά (πῆνε = πῆγαινε) Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόκνησμά, ἔτι συνών. ἀποτζίγκωμαν, ἀποτουντούνισμα 2. 2) Ἀπόπειρα, προσπάθεια Κύπρ.: Ἐκαμες καλὸν ἵποταύρισμα, ἀμ-μὰ ἐν ἐτδέρισις τὸν σκοπόν σου.

ἀποτραυιγμός ὁ, ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 217 ἀπουτραυ'μός Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτραυῶ.

1) Τὸ νὰ ἀποσύρεται κάνεις κάπου ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Μηδὲ ἡ κατάρα καὶ τὸ παραπέταμα | μηδὲ ὁ ἀποτραυιγμός ἄς τῇ χλῖα τῇ χαμωκέλλα . . .

δὲν ξαναστένουν τὸν κατάχαμα πεσμένο.

2) Καιρὸς μεταγίσεως, ἐπὶ γλεύκους καὶ οἶνου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τῶρα εἶμασι ἀπὸν ἄς τὸν ἀπουτραυ'μό τ' κρασιοῦ. Συνών. ἀποτραυιξιά.

ἀποτραυιξιά ἡ, ἀμάρτ. ἀπουτραυ'ξιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτραυῶ καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Ἀποτραυιγμός 2, ὁ ἰδ.: Ἀπουτραυ'ξιά εἶνι τῶρα, μὴ πιρ' μέν'ς καλὰ σταφύλια.

ἀποτραυιχτός ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Κύκλ. τετραστ. 81 ἵποταυριστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτραυῶ.

1) Ἐκτεταμένος, τεντωμένος Κύπρ.: Ἐποταυρίστην νὰ πκιάση τὸ ἴπορικόν τδ' ἐκοράτδισεν τὸ βνίδιν του τδ' ἔμεινεν ἵποταυριστός (ἐκοράτδισεν = πιάστηκε, βνίδιν = τὸ κάτω μέρος τῆς σπονδυλικῆς στήλης). 2) Ὁ ἀποσυρόμενος κάπου ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Περήφανη κ' ἐὺγενική καὶ μυστική, μακρὰ

σὲ μιὰ γωνιά ἀποτραυιχτὴ σιγὰ καὶ ἀλύπητα ξεψύχησε (ἐνν. ἡ γάττα).

ἀποτραυῶ, ἀποταυρίζω ἀμάρτ. ἵποταυρίζω Κύπρ. κ.ἀ. ἀποτραυῶ σύνηθ. Μέσ. ἀποταυρίζομαι πολλαχ. ἀπουταυρίζομαι πολλαχ. βορ. ἰδιῶμ. ἀπουταυρίζομαι Σαμοθρ. ἀποτραυίζομαι πολλαχ. ἵποταυρίζομαι Εὐβ. (Κύμ.) Κύπρ. Μέγαρ. Ρόδ. κ.ἀ. ἵπεταυρίζομαι Ἀδραμ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. κ.ἀ. — Λεξ. Βυζ. ἵπεταυρίζομαι Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) ἵπιταυρίζομαι Ἰμβρ. ἀποταυρειῶμαι Σκῆρ. ἵποταυροῦμαι Κύπρ. ἵποταυρειοῦμαι Κύπρ. ἵποταυρειέμαι Καππ. ἵπεταυρειέμαι Καππ. ἵπουτραυίζομαι Θράκ. (Κομοτ.) ἀποτραυειέμαι πολλαχ. ἀπουτραυειέμαι πολλαχ. βορ. ἰδιῶμ. ἀποτραυειῶμαι πολλαχ. ἀπουτραυειῶμαι πολλαχ. βορ. ἰδιῶμ. ἵπετραυειέμαι Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποταυρίζω. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. ταυρίζειν.

